

Dansk Lokomotivtidende.

Organ for Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder-Forening.

Redaktør: Lokomotivfører L. Mauritzen, Fredericia.

Nr. 24.

15. December 1902.

2. Aargang.

Paa Lokomotivet gennem Snedriver.

(En Julefortælling af Lokomotivfyrbøder
Vilhelm Thomsen).

Det var Juleaften! Store, blygraa Skyer laa tungt over Jorden og havde hele Dagen udsendt en hel Hær paa Tusinder af Millioner smaa, hvide Fnug over denne, medens den skarpe Østenvind jog over Mark og Eng og førte Snefnuggene med sig i lystig Hvirveldans, for saa til Slut at søge ned, hvor der fandtes Læ, og dér lægge sig i store Driver, som truede med at gøre alle Veje ufremkommelige. En Vej var især truet, nemlig Jernvejen — til stor Sorg for de mange Julerejsende, der skulde tilbringe Julen i Hjemmet hos deres Kære.

Henne paa en lille Landstation holdt et saadant Juletog; det kom fra en større Provinsby og skulde til en lille Søkøbstad. Hvor var der dog ikke Travlhed paa den ellers saa ensomme Landstation; glade Julerejsende strømede ud af de fyldte Kupeer; nu havde de kun en kort Slædetur tilbage, saa var de hjemme, og saa knnde det gerne sne og fyge, saa meget det vilde, for dem; thi saa var det først rigtig Julevejr.

»Pokker til Vejr!« brummede den gamle ellers saa skikkelige Togfører, »F skulde da ogsaa tage i det, at man altid skal rende her i endt og godt Vejr, medens alle andre holder Juleaften med Risengrød og Steg; bare vi da kommer igennem, nu er vi allerede 50 Minutter forsinket; men Lokomotivføreren er jo en paalidelig og dygtig Mand; han klarer den vel nok ogsaa.« Hans Ansigt fik et mildere Udtryk ved Tanken om den gode Mad, der saa ventede ham.

»Færdig!« raabte Konduktøren.

Et Slag paa Stationsklokken, et Fløjt fra Togføreren, et hvinende Skrig fra Lokomotivet, og det tunge Tog sætter sig atter i Bevægelse. En tyk, sort Røg vælter sig op af Lokomotivets Skorsten og bølger sig hen over Jorden, som om den vilde indhylde alt i sit Slør. Men paa Lokomotivet staar to Mænd, som med deres skarpe Øjne søger at gennemtrænge alt, baade Tusmørke, Sne og Taage; det er jo deres Pligt at vaage over Togets Sikkerhed og de Rejsendes Liv og Lemmer. En Pligt og et Ansvar, der ofte hviler tungt, især paa Lokomotivføreren.

Lad os kigge lidt op paa Lokomotivet; dér staar Føreren, en yngre Mand med Alvor præget i sit Ansigt; han véd, det er ingen Leg, han er sig sit Ansvar bevidst. Sneen har sat sig i en tyk Isskorpe paa Vinduet; han kan ikke længere holde Udkig gennem Ruden, men maa have Ansigtet udenfor Førerhuset, medens Is, Sne og den skarpe Vind slaar ham i Ansigtet.

»Mere Kul paa Ilden, Nielsen«, siger Føreren til Fyrbøderen, »nu kommer vi til en Snedrive igen.«

Og Fyrbøderen, en ganske ung Mand, fyrer og fyrer, og mange ere de Skovfulde Kul, som bliver kastet ind i det tilsyneladende bundløse, flammende Svælg. Fyrbøder Nielsen er ganske kobberrød i Ansigtet, dels af den skarpe Vind, dels af den stærke Varme efter Fyringen, medens store Sveddraaber perler paa hans Pande, som han tørrer af med Bagen af sin Haand.

Nu er Driven naaet, Maskinen arbejder for fuld Kraft, og pustende og stønnende gaar den igennem Driven, trækkende Toget efter sig, medens Sneen vælter ud til Siden eller slaar ind bag i Førerhuset.

»Puss«, siger Fører og Fyrbøder og trækker Kraven op om Nakken; men igennem kom de da.

Men der er mange tilbage!

Fyrbøderen ser spørgende hen paa Føreren og siger:

»Tror Lokomotivføreren, at vi kommer igennem til F i Aften?«

»Naar vi gør alt, hvad der staar i vor Magt, haaber jeg nok at kunne føre Toget igennem«, svarer Føreren. — Og hans Tanker fløj forud for det hurtige Tog, ned til den lille fredelige By, til hans kære Hustru, som ventede ham med bange Anelser. Han saa hende i Tankerne længselsfuldt spejde ud gennem Ruden og hviske: »Mon han ikke snart kommer, mon han ikke snart fløjter.«

»Ja, vi maa igennem«, tilføjede Lokomotivføreren, »mere Kul paa Ilden, Nielsen; jeg maa køre Maskinen saa haardt, som den kan taale.«

Og frem flyver Lokomotivet som en fyrig Hingst over Mark og Eng, og efter den Toget.

Men lad os et Øjeblik forlade disse Pligtens tro Mænd paa deres ansvarsfulde Post og kigge lidt ind i de lune Kupeer.

Det er en II. Klasses Kupe; paa den ene Sofa sidder et ungt Kærestepar; hun, Præstens Datter, Johanne fra M, har været i København for at læse til Lærerinde og har der truffet den unge Jurist Viktor Jensen; og nu skulde hun for første Gang hjem og præsentere ham som sin Forlovede for sine Forældre, Søsken, Venner og Bekendte. Ja, hendes Fader havde jo set hendes Viktor, da han i Efteraaret var i København, og gav sit Minde til deres Forbindelse; men saa var der hendes kære Moder og store Broder, den skikkelige Jens. Aa, hvor skulde hun drille ham; han var to Aar ældre end hende, men endnu ikke forlovet; han gik ganske vist og smiskede til Forpagterens Rikke, men han turde ikke sige det afgørende Ord. Men nu skulde hun rigtignok hjælpe ham, for Rikke var jo en rar Pige. Alle disse Tanker fløj igennem hendes Hoved, medens hun kærligt og lykkeligt lænede sig ind til sin Viktor, glemmende alt andet om sig.

Dette syntes ikke at være Tilfældet med Viktor Jensen; da ikke at dømme efter den mørke Sky, der lagde sig paa hans Pande, især naar Sneen og Stormen med særlig Voldsomhed piskede paa Vinduet, eller Toget sagtnede sin Fart igennem Snedriverne. Af og til kastede han et spørgende Blik over paa sin Genbo i den anden Sofa, en midaldrende, velklædt Herre, Handelsrejsende, Pebersvend, Ægteskabets og Julens værste Fjende. Men hvad havde han ogsaa at glæde sig ved i Julen andet end det store, triste Hotel.

»Hvad tror De, at det bliver til; kommer vi igennem«, spørger vor Jurist sin Genbo.

»Igennem, aldrig!« lød Svaret, »Lokomotivføreren er skrup gal; hvis vi med den Fart, vi nu har, løber ind i en Drive og saa bliver hængende fast, sidder vi allesammen saa nydeligt lige midt i Sylten og kan hverken komme frem eller tilbage; men hvis Lokomotivføreren kørte lidt langsommere, og saa kørte fast, saa kunde han bakke og saa atter gaa frem med fornyet Kraft.«

»Men det var jo skrækeligt, Viktor, hvis vi kørte fast«, sagde Præstedatteren, vaagnende op af sine Drømme, »ikke« at komme hjem til Fader og Moder i Nat«, og hun var grædefærdig.

Men Agenten lændede sig tilbage med et lunt Smil; nu havde han da en Fornøjelse i Julen, nemlig at jage de unge Mennesker en ordentlig Skræk i Livet.

Men Lokomotivføreren kørte ikke fast; susende løb Toget frem, og holdt kun, hvor det skulde holde, nemlig ved Station K . . . , og her skulde Præstedatteren med sin Viktor af.

Den gamle Præst er selv til Stede med den gamle Kane for at tage imod dem; Broder Jens er Kusk.

Og nu op i Kanen og hjem til Moder, og saa er det Jul! — Farvel, Du gamle Jernbane, og Tak, fordi Du ikke holdt os fængslet.

Togføreren er atter paa Perronen for at brumme, men denne Gang er det noget om en prægtig Lokomotivfører; nu er der kun en Station og Skoven tilbage, og saa, ja Gaasen kunde han allerede lugte, — saadan saa hans Ansigt idetmindste ud.

Atter lyder Slaget paa Stationsklokken, Togføreren skal lige til at fløjte, saa kommer der en halvvoxsen Tjenestedreng løbende og raaber:

»Maa jeg komme med; jeg skal hjem til Fader og Moder.«

»Ja, saa'gu maa Du komme med«, svarer Togføreren og hjælper ham ind i en Kupe, og videre gaar Toget.

»Gudskelov, at jeg naaede at komme med«, hviskede Drengen og pakkede Papiret sammen om en stor Hvedekage.

Vel havde han det godt hos Sognefogden i S . . . , men hjemme hos Fader og Moder var dog bedst; hvor glædede han sig ikke til at fortælle sine smaa Sødskende om den store Gaard med de mange Heste og Køer, Gæs, Ænder og Høns, og saa den dejlige Hvedekage, som Madmoder havde givet ham med; den skulde rigtignok smage de Kære derhjemme; han var glad. Skulde nu en Snedrive standse denne Glæde? Vi faar at se.

»Skal Du til F . . . , min lille Ven«, spørger en yngre, velklædt Herre vor lille Tjenestedreng.

»Ja«, svarede Drengen, »jeg skal hjem at besøge Fader og Moder; jeg har ikke været hjemme, siden jeg i Sommer kom til at tjene hos Sognefoged Mads Hansen i S«

»Ja, det er jo en lang Tid, naar man længes«, svarede Herren; »jeg skal ogsaa hjem til Fader og Moder, men det er rigtignok længere, siden jeg har været hjemme; ti Aar ere svundne, siden jeg drog bort fra Hjemmet, fra Fader, Moder og en lille Søster; saa Du kan tro, jeg længes ogsaa mod Hjemmet og efter de Kære.« Og han lændede sig tilbage og saa tankefuld hen for sig.

»De har saa været i Udlandet i alle de mange Aar?« spurgte Drengen.

»Ja«, svarede Herren, »som ung, haabefuld Yngling drog jeg til Amerika for at finde Guld; Lykken var mig ikke saa gunstig, som jeg havde ventet; dog en lille Kapital fik jeg skrabet sammen derovre, men vente, til jeg blev rig, kunde jeg ikke; jeg længtes efter Danmark, mit kære Hjem, hvor jeg nu agter at blive.«

Toget kørte nu ind paa Station G . . . , og her steg vor Amerikaner af.

»Farvel og glædelig Jul, min lille Ven«, sagde han og gav Drengen sin Haand, hvori der var lagt en Tokrone.

»Mange Tak og Tak i lige Maade«, svarede Drengen, medens hans glædestraalende Øjne fo'r fra Pengestykket op paa den fremmede Herre og tilbage igen. En Tokrone og en stor Hvedekage med hjem til det fattige, men kære Hjem; — — hvor var han dog glad og lykkelig.

Toget har atter sat sig i Bevægelse, og vi befinder os atter paa Lokomotivet. Tavse staar Føreren og Fyrbøderen med Sanser og Nerver spændte til Kamp mod Elementerne; det ser næsten ud, som de skal gaa sejrrikt ud af denne Kamp. Nu er der kun den store Drive nede for Enden af Skoven tilbage, den, som Lokomotivføreren med Bekymring lagde Mærke til i Middags. Atter og atter kaster Fyrbøderen Kul paa Ilden; der skal mer end det dobbelte til under saadanne Forhold; men han er ikke

forknytt, han véd, at for at blive Lokomotivfører skal man være uforsagt.

Toget farer frem med stor Hastighed. Banen har her lidt Hældning, og Stormen har ligesom fejlet den ren; dette véd Lokomotivføreren at benytte; han véd, at skal Driven gennemskaeres, maa de have Fart paa. Han staar med den ene Haand paa Regulatoren og den anden paa Styringen og med sit Ansigt trykket tæt til Ruden, kiggende ud af en lille, nøgen Plet paa denne.

»Giv den saa et ordentligt Pulver, Nielsen, for nu er vi der«, siger Føreren.

»De skal ikke komme til at mangle Damp, Mester; De kan køre saa haardt, De vil, bare De lover, at vi kommer igennem«, svarede Fyrbøderen og begyndte at fyre til Kampen mod Sneen.

Der skal ikke her skildres Enkelthederne ved denne Kamp, men siges, at kun den Lokomotivmand, der har prøvet at staa paa Lokomotivet under Fremførelse af Tog, hvor Kulde, Mørke, Sne og Taage i Forening med en bidende Blæst, en Storm, der dynger Sneen op i store Driver for ligesom at sige »Holdt, Du stoite Damphest, hertil og saa ikke længere!« kun han véd og forstaar, hvad det betyder. Aldrig havde vor Fører bestaaet en haardere Kamp end denne i Lokomotivtjenesten, men han var glad, for han havde sejret, og et glædestraalende Smil lagde sig over hans Ansigt, medens han med en Tot ren Tvist tørrede Blodet af et lille Saar paa Kinden, som en Glasstump fra den af Sneen knuste Rude havde frembragt. Han saa ud af det aabne Hul, hvor Ruden havde siddet, og saa der alt i det fjerne Lysene skinne fra Banegaarden i F Han trak i Fløjten for at forkynde de ventende paa Banegaarden, at nu kom Toget, og hans kære Hustru, hun skulde ogsaa høre det; hun ventede jo ham med Længsel, og aldrig syntes han, at Fløjten havde skreget højere end nu; men den skulde jo ogsaa forkynde et glædeligt Budskab.

Vi vil ile forud for Toget ned til Banegaarden og se lidt paa Livet der.

Stationsforstanderen, en lille, tyk Mand med Briller paa Næsen, tripper frem og tilbage imellem de ventende Mennesker, snart paa Perronen, snart i Ventesalene; han er øjensynlig i en kedelig Situation. Det regner ned over ham med Spørgsmaal, og det var hele Tiden de samme: »Kommer Toget ikke snart«, eller »Varer det endau længe, inden Toget kommer?« men de fik ogsaa hele Tiden det samme Svar: »Jo, nu kommer det snart«, og Folk ventede og ventede med bange Anelser og Ængstelse; utaalmodigt brummende gik de mellem hverandre, alle med en og samme Tanke:

bare Toget snart vilde komme. Hvor blev der ikke Liv og Glæde imellem dem, da der pludselig hørtes en Fløjten fra Lokomotivet i det fjerne, og alle stormede ud paa Perronen med Udraabet: »Nu kommer Toget!« Selv den gamle Jordemoder, der sad og halvsov henne ved Kakkellovnen, sprang omtrent midt ud paa Gulvet og raabte: »Nu kommer Hans!«

Og der kom Toget; men hvor saa det dog ud, det lignede et Tog af Sne; pustende og stønnende arbejdede Maskinen sig frem igennem Sneen til Perronen; det var ligesom den sagde: »Pust—fut, har jeg ikke gjort mine Sager godt, pust—fut, har jeg ikke fortjent en Tak derfor, pust—fut; men nu kan jeg snart heller ikke mere!«

Saa endelig holdt Toget stille, og ud strømmede alle de Rejsende, glade i Sind og Tanke. Stor var Glæden paa begge Sider, glade var de, der lykkelig og vel var sluppen ud af Sneens Klemme og nu havnede hos deres Familie og Venner, med Udsigt til nogen god Mad og en behagelig Juleaften, og glade var de, som havde faaet deres Kære hjem igen til Opfriskning af gamle Minder i den glade Juletid.

Men der var ingen, som tænkte paa at takke den sorte Hest eller dens Fører, ham, der dog havde bestaaet saa haard en Kamp paa Lokomotivet igennem Sne-driverne.

Dog én var der, som sagde Tak, nemlig den gamle, joviale Borgmester; han havde været paa en lille Forretnings-Rejse, og var nu glad ved at være sluppen hjem igen; han trykkede den gamle Togførers Haand med de Ord: »Farvel, Hr. Togfører, og mange Tak, fordi De sørgede for, at vi kom til F. . . og ikke kom til at holde Jul ude i Sne-driverne.«

Togføreren bukkede kendelig forlegen og svarede: »Jeg be—be'r, Hr. Borgmester; ja, det kneb somme Tider, men vi gjorde, hvad der stod i vor Magt, for vi komme igennem; det er jo vor Pligt. Farvel, Hr. Borgmester, og glædelig Jul.«

Om nu vor gamle Togfører havde følt, at Takken og Æren var for stor for ham alene, eller det var hans egen personlige Elskværdighed, nok er det, inden han forlod Banegaarden for at begive sig til sit Hjem, havde han trykket Føreren og Fyrbøderen i Haanden med Ønsket om en glædelig Jul og Tak for godt Samarbejde.

En Time senere sad to Mænd i Banegaards-Restaurationsen ved et lille Glas; det var vor Fører og Fyrbøder. Vel havde de travlt med at komme hjem, men de følte begge, at et lille Bæger sammen havde de fortjent; de havde i

Aften rigtig følt, hvor forenede de var i Kampen mod Elementerne, og med Ønsket om stødse godt Samarbejde drak de deres Glas ud, og med et Haandtryk og Ønsket om en glædelig Jul og Tak for i Dag iler de hver til sit: Fyrbøderen hjem til sine Forældre og Sødskende — og saa Bagerens Sofie, hans Forlovede, og Føreren hjem til sine kære Børn og sin elskede Hustru, hjem til hende, en af de faa, der ret forstaar hans store Arbejde og Ansvar overfor Samfundet. Og da han iler forbi Kirken, lyder Tonerne ud til ham af »Glæde Jul, dejlige Jul«. Han standser et Øjeblik, lytter og hvisker: »Ja, Julen er en glædelig og velsignet Fest, især naar man kan fejre den sammen med sine Kære, hvilket saare sjældent er forundt en Lokomotivmand.

Fra Rigsdagen.

Finansielt Resultat

af de under 12. November d. A. forelagte Forslag til Lov om Statsbanernes Ordning.

Med fuld Nøjagtighed kan det ikke paa Forhaand angives, hvor stor Besparselsen i Administrationsudgifter vil blive ved de foreslaaede nye Organisationsbestemmelser. Men antagelig vil Forholdet stille sig saaledes:

- 1) Besparselser paa Statsbanernes Lønningskonti ved Inddragning af Stillinger:
 - 2 Trafikechefer 13,800 Kr.
 - 1 Søfartschef 6,600 —
 - 1 Kontorchef for Teknisk Kontor 6,630 —
 - 1 Kontorchef under Trafikafdelingen. 4,680 —
 - 2 Baneingeniører 9,360 —
 - 1 Trafikinspektør 4,680 —
 - ca. 30 Fuldmægtige, Assistenten, Skrivere m. fl. ca. 40,500 —
 - 2) Besparselser paa Udgifter til Leje af Kontorlokaler og andre Kontorudgifter, kalkulatorisk ca. 10,000 —
- ca. 96,000 Kr.
- Heri fragaar paa Grund af forandret Lønning til Direktører, Kredsbestyrere m. fl. ca. 20,000 —
- Besparselse ialt ca. 76,000 Kr.

embedet bortfalder (jfr. Finanslovens § 19 B. I. A. 1. a. og d.).

Saafernt senere Ledelsen af Statsbaneanlæggene maatte blive underlagt Generaldirektionen, vil antagelig yderligere en Del Lønnings- og Administrationsudgifter kunne spares, hvilke løselig kunne anslaaes til ca. 20,000 Kr.

* * *

Statsbanernes Merudgift ved Gennemførelsen af det i sidste Samling forelagte Forslag til Lønningslov for Statsbanedriften var i Anmærkningerne beregnet til ca. 486,000 Kr. Beregnet efter samme Personal-Antal og uden Hensyn til de ved den foreslaaede Omorganisation bevirkede Forandringer, vil Gennemførelsen af nærværende Lovforslags Afsnit II, Lønninger, medføre en Udgiftsforøgelse for Statsbanerne af ca. 609,000 Kr., saaledes som det nærmere vil fremgaa af nedenstaaende Sammenstilling af Lønningsudgifterne efter den nugældende Lov af 26. Marts 1898 og efter dette Lovforslag. Under de forskellige Lønningsklasser 2—14 ere Funktionærerne fordelte efter Reglerne i Lovforslaget.

Lønningsklasse	Antal	Nuværende Lønningsudgifter	Efter Lovforslaget	Merudgift
2den Lønningsklasse	56	248,700	258,780	10,080
3die	26	98,010	104,400	6,390
4de	29	92,990	96,425	3,435
5te	93	245,124	256,400	11,276
6te	135	323,576	355,850	32,274
7de	115	232,200	244,400	12,200
8de	115	293,200	320,000	26,800
9de	196	293,500	320,000	26,500
10de	992	1,358,200	1,417,600	59,400
11te	150	200,300	202,500	2,200
12te	937	1,021,800	1,121,900	100,100
13de	1270	1,259,200	1,366,100	106,900
14de	2176	1,870,000	2,045,400	175,400
	6717	8,105,600	8,714,355	608,755

I sidstnævnte Beløb, ca. 609,000 Kr., er dog indbefattet det Beløb af ca. 30,000 Kr., der som Pensionsafdrag ogsaa opføres paa Statsbanebudgettets Indtægtsside.

Derhos vil der paa Ministeriet for offentlige Arbejders Budget spares ca. 9,700 Kr. aarlig ved, at Kontrolrevisor-

Lokomotivpersonalets retslige Stilling.

Forstaaelse af Ordre Ma. Nr. 519.

Hr. Maskinchefen har velvilligst tilstillet Redaktionen følgende:

(Journ. Nr. 8032—1902.

Statsbanedriften.
Maskinafdelingen.
Maskinchefen.

København B., d. 3. December 1902.

Efter at have læst Deres Artikel i »Dansk Lokomotivtidende« af 1. ds. angaaende Forstaaelsen af Ordre Ma. Nr. 519 er jeg bleven opmærksom paa, at der ved Behandlingen af den omhandlede Sag i mit Kontor er bleven begaaet en Fejl. I den citerede Skrivelse herfra af 10. Oktober er Spørgsmaalet nemlig — som det ogsaa tydelig fremgaar af selve Skrivelsen — besvaret, som om der i Ordre 519 sidste Linie stod: »Togreglementets § 45, Punkt 1«. Da imidlertid ifølge Ordren hverken Punkt 1 eller 2 skal finde Anvendelse paa de omhandlede Tog, saa vil disse altsaa ikke — med mindre de i Forvejen ere Særtog — være at betragte som Særtog, uagtet de fører Kendings-signal som saadanne, og de skulle derfor ikke have Fribaneordre. Sagen vil forøvrigt nu blive retledet igennem Ordresamlingen.

Dette bedes oplyst i det førstudkommende Nummer af »Dansk Lokomotivtidende«.

Busse.

Sæby.

Dansk Lokomotivfører- og Fyrbøder-Forening, Fredericia.

En Henstilling.

Da det ret ofte passerer, at der paa Stationerne nedlægges eller optages Sporskifter i Togvejen, at Sporskiftevisere forandres eller erstattes med ny, uden at Lokomotivpersonalet paa de paagældende Strækninger underrettes, vil det sikkert være paa sin Plads at rette en Henstilling til rette Vedkommende om, at saadan Underretning altid i betimelig Tid tilstilles de respektive Lokomotivdepoter. Det samme gælder iøvrigt Flytning af Stationsmærker.

Som et Eksempel paa, med hvilken Mangel paa Forstaaelse Medansatte under andre Afdelinger omfatter Lokomotivtjenesten kan anføres, at en Lokomotivfører, der i stærk Taage fremførte et Tog paa Strækningen Fredericia—Vamdrup, da Toget nærmede sig sidstnævnte Station, pludselig opdagede Stations-

mærket ca. 200 Alen længere ude, end dette hidindtil havde staaet. Da det var et vakuumbremsende Tog, lykkedes det at bringe Toget til Standsning udenfor Stationsmærket; havde det derimod været et skruebremsende Tog, var det sikkert ikke lykkedes at faa standset Toget rettidig, og da Semaforen viste Signal Nr. 25, vilde Lokomotivføreren altsaa have passeret Stationsgrænsen for »Stopsignale«. Ved senere at undersøge Sagen, viste det sig, at Stationsmærket Dagen forud var flyttet 2 Telegrafstænger længere ud fra Semaforen, uden at nogen Meddelelse endnu er tilstillet Fredericia og Vamdrup Depoter.

Personalia.

Ansæt som Fyrbøder III fra 1—11—02:

Haandværker 832 Johan Frederik Madsen med nyt Tj. Nr. 133 i Thisted.

Forfremmede fra 1—11—02:

Lokomotivfører II 160 G. E. T. Ender-sen, København H., til I Klasse,

Lokomotivfører III 179 C. P. Petersen, Fredericia, til II Klasse,

Lokomotivfører IV 168 P. Saxkjær, Struer, til III Klasse,

Fyrbøder I 133 J. P. S. Petersen, Fredericia, til Lokomotivfører af IV Klasse med nyt Tj. Nr. 5 i Struer.

Fyrbøder II 159 L. P. Larsen, Roskilde, til I Klasse i Fredericia og

Fyrbøder III 458 J. Hansen, Nyborg, til II Klasse i Glyngøre.

Forflyttede:

Lokomotivførerne:

III 297 C. G. E. Jensen efter Ansøgning, København H.—Helsingør, fra 1—10—02 og

IV 314 C. C. Christensen efter Ansøgning, Skive—Aarhus, fra 15—10—02;

Fyrbøderne:

I 166 A. F. Marhauer, Kallundborg—København H., under 23—10—02,

I 298 K. Sørensen efter Ansøgning, Aarhus—Skive, fra 15—10—02,

I 354 A. P. M. Schmidt efter Ansøgning, Nykøbing p. M.—Fredericia, fra 1—11—02,

I 124 H. L. R. E. Mortensen efter Ansøgning, Thisted—Nykøbing p. M., fra 1—11—02,

II 375 P. Johansen, København H.—København G., under 10—11—02,

II 376 J. D. Hubert, København G.—København H., under 10—11—02,

II 383 C. M. Høier, København H.—København G., under 25—10—02,

II 36 H. A. Hein efter Ansøgning, Glyngøre—Roskilde, fra 1—11—02,

II 438 H. H. K. Nielsen, København G.—København H., under 25—10—02,

III 63 R. A. Thygesen efter Ansøgning, København H.—Helsingør, fra 1—10—02,

III 64 A. A. N. Barnstein, København G.—København H., under 25—10—02,

III 15 A. K. Knudsen efter Ansøgning, Fredericia—Nyborg, fra 1—11—02 og

III 139 P. M. Johansen, København H.—Kallundborg, fra 1—11—02;

Tilladelse til at bytte Opholdssted:

Fyrbøderne II 373 A. G. Keller, Aarhus, og III 451 D. F. C. Møllerup, Fredericia, fra 1—11—02.

Afskedigede:

Fyrbøder III 81 D. P. Vejs, Aalborg, p. Gr. af Svagelighed med Pension fra 31—12—02.

Sølvbryllup.

Fredagen den 21. November fejrede Lokomotivfører H. Christensen i Esbjerg sin 25aarige Bryllupsdag.

I Dagens Anledning overraktes der Sølvbrudeparret — fra Lokf. og Lokfrb. — en smuk Gave, bestaaende af en Vinkande og et flot Jordbærstel, som et synligt Tegn paa, hvor afholdt Sølvbrudgommen er af saavel Side- som Underordnede.

Meddelelse

til

Afdelingsbestyrelserne

Da Mærkesystemet træder i Kraft fra og med den 1. Januar 1903 henledes de ærede Afdelingsbestyrelsers Opmærksomhed paa vor ærede Formands Skrivelse, der findes optrykt i Lokomotivtidende Nr. 13. I Henhold hertil maa de nu brugelige Kvitteringer ikke anvendes udover den 1. Januar 1903 som Kvittering for erlagt Kontingent i det nye Aar. Derimod opkræves eventuelle Restancer paa de hidindtil brugte Kvitteringer. Saavidt muligt bør Afdelingskassererne afvikle alle Restancer med Hovedkassen, selv om de enkelte Medlemmer staar til Restance til Afdelingskasserne. De i Lokomotivtidende Nr. 23 omtalte Blanketter er nu tilstillet samtlige Afdelinger. Blanketterne bedes snarest — i udfyldt Stand — tilstillet Hovedkassereren, til hvem Rekvision paa Mærker bedes indsendt.